

СЛАВА ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ!

Та землю, яку завоював
і, напівживу, випестив,
де з кулею, з гвинтівкою твої почуття,
де краплиною з масами злитий вщерт,
з такою землею підеши на життя,
на працю, на свято, на смерть!

В. МАЯКОВСЬКИЙ

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання 5-й

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 31
(127)

4

листопада
1960 року
П'ЯТНИЦЯ
Ціна 15 коп.

НАРОД ПРО ВЕЛИКИЙ ЖОВТЕНЬ

Більшовики нас вели, тому
ми й волю здобули.

Революція зробила таку ре-
золюцію: «Панів геть, а царю
смерть».

Радянська влада — панам
завада.

Старий світ зруйнували —
новий збудували.

Була Росія царська — ста-
ла пролетарська.

Вчорашні раби — сьогодні
герої доби.

Щастя в повітрі не в'ється
— воно в боротьбі до-
стається.

Тоді повернуться пани, як
рак одягнеться в штани.

Радянській владі бідняки
раді.

Що роблять більшовики, те
буде жити віки.

Леніна заповіт — на тисячі
літ.

Нове у нас тепер життя —
старому не буде вороття.

І як не радіти...

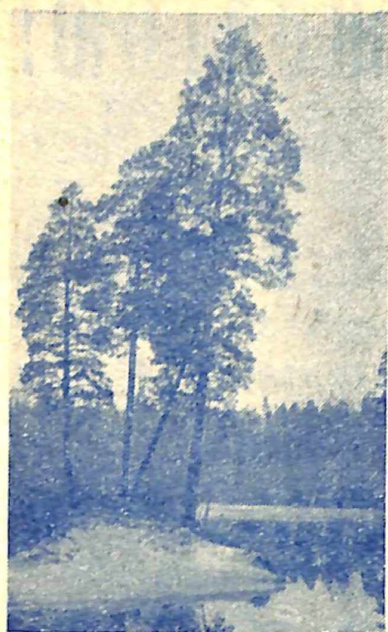
Важко здогадатися, якою бу-
де погода в цей святковий ра-
нок, але з упевненістю можна
думати: настрій у нас буде чу-
довим.

І як не радіти, адже Велико-
му Жовтню ми підготували гід-
ну зустріч. З кожним роком
зростають і поглиблюються на-
ші знання, наближаючи ту
мить, коли почесне звання ра-
дянського вчителя стане для
нас не мрією, а дійсністю.
Скільки праці ми доклали до
того, щоб винести з інституту
якнайбільше знань, щоб не чер-
воніти перед своїми вчителями
і батьками! Нашій рідній Бать-
ківщині ми звітуємо в цей день
гарячими серцями, палкою лю-
бов'ю, невичерпним прагнен-
ням жити по-комуністичному.
Це ми у великій мірі довели
працюючи на протязі місяця у
колгоспах і радгоспах Києво-
Святошинського району. Немов

подивився кожен з нас на себе
збоку, перевірив себе у житті.
І добре, що більшість залиши-
лася задоволеною...

Чи ж позичати нам, моло-
дим, життєрадісним, веселощів
у цей великий день? Хай лу-
нають дзвінки мелодій, а підбо-
ри вистукують жвавий танок,
хай радощам не буде кінця!
Гей, заспівувачі, у перші ряди!
Хлопці ясночолі, дівчата русо-
косі, невтомна у праці юнь,
хіба є хто у світі щасливіший
за тебе! Гордість, окраса люд-
ства, його надія і сподівання,
його сьогоднішнє і майбутнє —
ось хто ти, радянська молодь.

...Попливе, розіллється не-
скінченним морем людський по-
тік. Знамена, люди, усмішки,
пісні. Йтиме народ — сила, мо-
гутність, велич першої в світі
соціалістичної держави. Радян-
ські люди звітуватимуть перед
усім світом.

Йшов хлопчині...

Йшов хлопчині в ту пору
Вісімнадцятий рік,
Коли серце юнацьке
Клятий ворог розсік.
Чисту кров до краплини
Без вагання віддав
За життя Батьківщини,
За народ, що повстав...
Розцвіта Україна —
Нездоланна земля,
І від краю до краю
Врожаються поля.
Гріє сонце щоднини
Рідну землю мою.
Квітнуть весни щасливі
У радянським краю.
Світлі ранки стрічаю
У полях, де хліба...
Часто хлопця згадаю,
Що в сімнадцятім вправ,
Що юначою кров'ю
Нашу землю зігрів.
Серце, впиється любов'ю,
Що від неї, палкої,
Той хлопчина згорів.

Люба Недбайло.

НАРИС

СТОРИНКИ

— Татку!
Воїн пригорнув дівчинку до грудей, потім швидко поставив на ноги, локлав у простягнену худеньку ручку кусочок запорошеного цукру і, козирнувши на прощання, поспішив надоганяти свою частину. А вона заплакала.
— Чому він пішов так швидко?
Мати заспокоювала:
— То не татко, але наш татко обов'язково повернеться. Та не повернувся. Люба не пам'ятає рідні риси обличчя, але завжди бачить простягнені до неї руки людини в сірій шинелі, з сяючою зіркою на кашкеті.
То були важкі часи перших післявоєнних років. Багато потрібно було докласти праці, щоб підняти зруйноване господарство, ой як багато! Зранку до вечора мати в колгоспі, а Люба — в школі. Приблизьно,

Жулянська осінь

Хлопці силосу навозилися,
Сну солодкому скорені вже.
Що привиділось їм, що наснилося,
Ніч таємна усе збереже.

Той недавно прийшов із побачення
І всміхається часто вві сні.
А до кого, не скаже одначе нам,
Ех ви, юності золото-дні!..

Встане день, що в діброві любується,
Гами фарб на осінніх листках.
Скільки силосу засилосується —
Гнуть вила в студентських руках.

Одягли фуфайки і ботинки прості —
В них ідуть студенти і на труд і в гості.
Осінь гонить листя, осінь небо хмурить,
Ставить по долинах із туману мури.

Та у юних грудях почуттям аж тісно,
И лине по роздоллю повнощасна пісня,
Де берем картоплю, і костер іскриться.
В урожайну осінь — радісно трудиться.

Дозрілим пахощам в діброві
У синій час осінній тісно...
В жулянській тиші вечоровій
Купається лірична пісня.

Пливе від ферми, де студенти
Робочий день уже скінчили.
Там дружні жарти, компліменти, —
У радісах міцніші сили.

Цвітінням саду пахнуть коси,
Дівочі усмішки аж сяють...
Жулянську вечорову осінь
Всі золотою називають.

О. БОРОВКО.

До декади

Днем поезії 31 жовтня розпочався місячник української книги, присвячений наступній декаді української літератури і мистецтва в Москві, що відкривається 12 листопада. Ще зранку біля магазинів №№ 2, 5, 9, 21 з'явилися перші любителі рідного слова, а вже о дванадцятій годині біля прилавків почався жвавий обмін думок. Виступають поети І. Гончаренко, Д. Білоус, Л. Лагода, М. Нагнибіда, В. Ткаченко, М. Терещенко, О. Ющенко, М. Упенік. Вони читають вірші, підписують на своїх книгах автографи, відповідають на численні запитання слухачів.

Кругом так багато молоді. Рум'яні, усміхнені обличчя, схвилювані погляди очей. Увага, з якою вислуховують читачі своїх поетів, свідчить про те, що українські митці підійшли до декади із значними досягненнями.

О. ПЕТРИК.

ЖИТТЯ

бувало, з школи, зробити в господарстві, що під силу, і чекає матір з роботи. А потім обхватує її за шию і почне розповідати про уроки, про те, як сьогодні вперше з старенького портрета, прихованого на час війни в тайнику, всміхнувся Ленін, і учителька сказала, що скоро зошитів і чорнила буде вдосталь. І ще розповіла про Шевченка.

— Розкажи ще ти що-небудь про Кобзаря, — просить Люба.

І мати розповідає. Закутавшись в стареньке поношене пальтечко, слухає дівчинка, зацікавлена.

— От ти неграмотна, розписатись навіть не вмієш, а чому так багато знаєш?

— Це я чула від старших: Шевченко писав для народу, і люди пізнавали свою долю в піснях, передавали їх один одному.

І ще довго сиділи вони, притиснувшись одна до одної, мріючи про майбутнє.

Училася Люба добре, переходила з класу в клас з похвальними грамотами. З дитинства

виробився в неї твердий характер, наполегливість у роботі. Відмінно закінчивши сім класів, вона вступила до Переяслав-Хмельницького педучилища. В училищі також була вірна своїй традиції — сесії закінчувала на «відмінно». На останньому курсі добре провела педагогічну практику, успішно склала державні екзамен.

— Тепер куди, до інституту? — запитала на випускному вечорі секретар райкому комсомолу Наташа Устименко, яка поважала Любу, добре знала її як хорошого секретаря комсомольської організації технікуму.

— Працювати буду.

— Не всім же випадає така честь, — втрутився в розмову викладач історії О. П. Макаренко. — Ми всі хочемо, щоб краща студентка технікуму вчилася далі. Та й є така постановка, що відмінників навчання зараховують у 5 процентів вступників. Тільки нас не забувай.

Люба в душі погодилася, бо й сама жила мрією про інститут.

Матір дома не застала: вона, як і завжди, на роботі.

Святкова колона

Наступить ранок 7 листопада, і святкова колона студентів та працівників нашого інституту ввійде у багатоголосий людський потік, що рухатиметься у напрямі Хрещатика. Що ж зроблено в інституті для того, щоб наша колона виглядала красивою, мала справді святковий наряд? Виявляється, немало.

Колону очолюватиме фізикоматематичний факультет. Крім лозунгів, транспарантів, портретів, студенти нестимуть червоні і голубі прапорці. В порядку проходження груп один колір змінюватиме інший. Цьому допоможуть і косинки тих же кольорів, що прикрасять голови багатьох дівчат.

Руками студентів виготовлено великий макет книги, який теж буде однією з окрас коло-

ни. Велику кількість квітів приготували студенти педагогічного факультету. Вони будуть зібрані у великий букет чи окремими гілочками зам'яють над демонстрантами. Не обійдеться без бадьорих, веселих пісень, адже святковий вечір, що відбудеться четвертого листопада, принесе в студентське середовище нові мелодії і ритми.

Студенти з'являться в інститут сьомого листопада о пів на дев'яту. Не може бути й мови про недисциплінованість. Кожен факультет, курс, група повинні знати своє місце в колоні і не допускати появи в рядах посторонніх, за чим особливо будуть стежити флангові. Життєрадісною, мальовничою стрічкою буде наша інститутська колона.

Наш подарунок

4 листопада в актовому залі нашого інституту відбудеться святковий концерт, на якому з цікавою програмою виступить хор під керівництвом старшого викладача, Заслуженого артиста УРСР О. Петровського.

Завдяки спільним зусиллям керівника та колективу хористів за невеликий проміжок часу була підготовлена до свята в обробці О. Петровського для хору кубинська народна пісня «Голубка» (солісти В. Євдокимов та Г. Чендева) і пісня радянського композитора Верменича «Я славлю партію» (солісти В. Галух та І. Сергієнко), яка буде виконана в супроводі оркестру народних інструментів під керівництвом В. Лапченка, автора оркестровки цієї пісні.

До концертної програми увійдуть також пісні, які сподобалися нашим глядачам раніше: «Садок вишневий», музика Вахняніна, українська народна пісня «Вечір на дворі» (соліст В. Євдокимов) та «Поема про Україну», музика О. Олександрова (соліст А. Лагун).

Хочеться вірити, що виступ хору принесе слухачам справжнє естетичне задоволення.

Приходьте на наш концерт!
Л. РАДЧЕНКО.

З румунського гумору

— Василіке, некрасиво вказувати пальцем!

— Мамочко, а чого ж цей палець називається вказівним?

МАТИ: Не ходи сьогодні на озеро, адже в тебе болить живіт!

ХЛОПЧИК: Не хвилюйся, мамочко, я буду плавати на спині.

ВЧИТЕЛЬ: Де вперше одержав перемогу Штефан Великий?

УЧЕНЬ: На сто тридцять четвертій сторінці.

— Тату, а ви можете підписатися з закритими очима?

— Думаю, що зможу.

— Тоді закрийте очі і підшийте мій щоденник!

— Як тобі не соромно ходити з брудними вухами?

— Що ж мені робити, мамочко, якщо у мене нема інших...

У літературному гуртку Люба працює над темою про творчість Шевченка. Записувати все, зв'язане з Кобзарем, стало звичкою. Лише на IV курсі задумалася серйозно. З цією метою побувала в Яготині, Григорівці, Монастирищі.

Хоч громадська робота, яку вона виконує з початку навчання в інституті, забирає чимало часу, та це не заважає їй закінчувати кожний семестр на «відмінно». А до громадської роботи Люба ставиться з душею. Хіба можна було ставитися абияк до обов'язків секретаря профкому інституту (I курс), члена комсомольського бюро (II і III курс), секретаря комітету комсомолу, яким вона в даний час є? Адже вибирають товаришів, довіряють, Люба дорожить їх довірою. Правда, інколи буває важко, не вистачає часу за щоденними турботами.

Але кожен день приносить Любі радість, свідомість того, що ще на одній сторінці її життя з'явилися цікаві записи...

П. ІГНАТЕНКО.

Редактор О. КАРДАШ.